

ingen kunde sige, hvor den hørte op. (*Holger Larsen*: Skulde de da sidde hjemme med den?). Denne Afbrydelse er saa lidet begavet, at jeg skal skaane det ærede Medlem for at svare paa den. Det, som var det vanskelige, var, at de stod ude paa offentlig Gade med en begrænset Beføjelse til at gribe ind i en vis Situation, men at saa snart denne Situation tilspidsede sig, kom det an paa, hvor deres Beføjelse hørte op. Dette maatte nødvendigvis have ført til forvrøvlende Tilstande, hvis de var blevet brugt. De blev nu kun brugt, saa vidt mig bekendt, et eneste Sted, og paa dette Sted er der efter Avisreferaterne sket det besynderlige, at de der netop blev brugt som almindeligt Politi. Bladreferaterne derovre fra gik ud paa, at de dirigerede Færdselen og lignende. Det skete vist, inden Justitsministerens Cirkulære, som jeg godt kender, udkom, men det viser altsaa, at man var inde paa en Ting, hvis Begrænsning var særdeles vanskelig at fastslaa. Og nu er det en Kendsgerning, som enhver, der har haft det mindste med Politi at gøre, er fuldkommen paa det rene med, at har man Vrøvl med Ordenshaandhævelse, er det næsten altid de unge og uvøvede Betjente, der skaber Vrøvlet. Det var derfor en uhyre betænkelig Ting, at man i en kritisk Situation, hvis Tanken var blevet gennemført, satte en hel Mængde Mennesker med en begrænset politimæssig Opgave ud paa Gaden, uden nogen som helst Rutine i at optræde overfor Folk. Derfor tror jeg, at Justitsministeren har Grund til at takke den Skæbne, som bevirkede, at dette ikke blev ført ud i Virkeligheden.

Den højtærede Minister gjorde derefter nogle Bemærkninger om Nervøsitet og Hjerneklarhed. Jeg maa nu hævde, at Nervøsitet er en Ting, som er særdeles vel egnet til at formindske Resultatet af en i øvrigt klar Hjernes Arbejde. Men Ministeren udviklede derefter med vanlig Elegance og med sin traditionelle Fortalelse, at en Hjerne ikke, fordi den ophører at være nervøs, bliver klar, og idet jeg gaar ud fra, at Ministeren ikke længere er nervøs, maa jeg erkende, at han ved sine Udtalelser straks efter i Praksis har ført et Bevis for sin sidste Sætnings Rigtighed, som jeg ikke drister mig til at modsige.

Korsgaard: Af alle de Begivenheder, som fandt Sted under Arbejdskampen, tror jeg, at den, der vil blive staaende længst i Erindringen, er, at en lille Kreds, i hvert Fald en forholdsvis lille Kreds, af Arbejdere

mod de samvirkende Fagforbund blandede Udlandet ind i vore indre Kampe og i hvert Fald til en vis Grad forhindrede, at vore Landbrugsprodukter kunde udføres. For at imødegaa det — i hvert Fald var det da en af Grundene — vilde altsaa Ministeriet have udstedt den provisoriske Lov, hvorom der har været Tale her i Aften. Jeg vil imidlertid gerne have Lov til at spørge den højtærede Statsminister: Hvor-paa bygger han den Tro, at det overhovedet er muligt ved en saadan provisorisk Lov at forhindre, at Arbejderne i andre Lande kommer med en Sympatitilkendegivelse overfor en eller anden Kreds i dette Land? Det maa jo vel erindres, at Betingelsen for, at der overhovedet skulde være fremkommet en provisorisk Lov, var, at Flertallet af Lyngsies Folk, om jeg maa kalde dem saa, havde udtalt sig mod at slutte Overenskomsten, saaledes som den nu en Gang blev. Hvorledes kan den højtærede Statsminister tro, at det er muligt ved en dansk Lov at virke udover Nordsøen, som der jo her er Tale om? Hvis den højtærede Statsminister virkelig har den Tro, og det havde vist sig, at denne Tro til en vis Grad var blevet skuffet, hvilke Magtmidler vilde den højtærede Statsminister da have raadet over i Retning af at kunne have besværgt Sympatistrejken i det fremmede Land? Det forekommer mig, at det i Virkeligheden er det saglige Kærnepunkt i hele denne Debat. Jeg tror, at den højtærede Statsminister skød ganske over Maalet, naar han mente, at vi ved en dansk Lov kunde forhindre Virkninger af den Art.

Rode: Jeg vilde gerne bidrage til, hvis det var mig muligt, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel kunde gaa hjem fra dette Møde lidt mindre irriteret paa mig, end han i sin Tale erklærede at være. Naar det ærede Medlem mente, at det radikale Parti og jeg som en sørgelig Slægtsarv fra radikale Partier i det 18de Aarhundrede, formodentlig i andre Lande — maaske tænker han paa Frankrig — skulde have faaet den Opfattelse, at Konservative var mere eller mindre Idioter, ved jeg aldeles ikke, hvad han støtter det paa. Om det passer paa de radikale Partier i Frankrig i det 18de Aarhundrede, ved jeg ikke, men det passer i Sandhed ikke paa mig, som altid har betragtet det ærede Medlem som et endogsaa overordentlig begavet Menneske med en baade frodig og modig Begavelse, men efterhaanden noget stivnet i Dogmer og Doktriner fra Midten af det forrige Aarhundrede,